

ondt isinde. Han havde anbragt sig henne paa Bænken ved Enden af Bordet og sad der foroverbøjet, med Albuerne paa Knæene og sine store røde Hænder for Munden, som om han alene var kommen herind for at være en andægtig Tilhører sammen med de andre.

Det varede dog ikke længe, før hans Ansigt begyndte at fortrække sig i Smaagrimacer, idet han snart rømmede sig og harkede, snart anstrengte sig for at hoste og samtidigt saae sig smilende omkring fra Alkoven og hen til Vinduet, hvor Hansine — blodrød i Kinderne og med bølgende Barm — dukkede sig ned i sit Sytøj, som om hun ikke vovede at løfte Øjnene.

Emanuels Ansigt havde herunder langsomt mistet al sin Farve; han var ligbleg. Endnu betvang han dog sin Vrede; men da Væveren tilsidst begyndte at mumle bag sine Hænder og gøre halvhøje Bemærkninger til hans Tale, svigtede omsider hans Selvbeherskelse ham. Med en Blanding af ungdommelig Hidsighed og præstelig Fortørnelse vendte han sig om imod ham og udbød:

„Jeg veed ikke, om det er Væver Hansens Hensigt at fortrænge mig her fra Stuen. Jeg vil i saa Fald sige Dem, at det ikke skal lykkes Dem ... og at jeg ikke paa nogen Maade vil finde mig i Deres Forstyrrelser.“

Henne ved Alkoven rejste Anders Jørgen sig aldeles bestyrtet og vilde mægle Fred. Men Emanuels Blod var kommet ikog, og da var han ikke let at standse.

„Jeg kender Dem jo meget godt af Omtale,“ vedblev han med sitrende Læber. „Provst Tønnesen har fortalt mig adskilligt om Dem, og jeg vil sige Dem, at hverken han eller jeg agter længer at taale Deres Forsøg paa at bringe Splid og Ufred ind i Menigheden. Hvad særlig mig selv angaar, vil jeg paa det mest indtrængende anmode Dem om ikke at forulempe mig i min Virksomhed. Jeg veed, at jeg efter Evne har bestræbt mig for at skabe et Tillidsforhold mellem mig og Menigheden ... Men er det Meningen, at her skal være Krig — nu vel! Saa tager jeg den op! Vi faar da se, hvem der er stærkest!“

Der blev dødsstille i Stuen efter hans Ord. Selv Væveren sad